

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. 33 Cdo 3675/2021, ECLI:CZ:NS:2022:33.CDO.3675.2021.1

Číslo: 11/2026

Právní věta:

Je-li smlouva o spotřebitelském úvěru neplatná proto, že poskytovatel poskytl spotřebiteli úvěr v rozporu s ustanovením § 86 odst. 1 věty druhé zákona č. 257/2016 Sb. ve znění pozdějších předpisů, nemá poskytovatel úvěru nárok na sjednané úroky a poplatky; nárok na zákonné úroky z prodlení dle § 1970 o. z. mu vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývající části jistiny spotřebitelského úvěru, tedy v době dle § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Výzva věřitele k vrácení zbývající nesplacené části jistiny z neplatné smlouvy o spotřebitelském úvěru prodlení dlužníka sama o sobě nezakládá.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.04.2022

Spisová značka: 33 Cdo 3675/2021

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Smlouva o úvěru, Spotřebitel, Úroky z prodlení

Předpisy: § 1970 o. z.

§ 86 zákona č. 257/2016 Sb.

§ 87 zákona č. 257/2016 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 11. 6. 2021, sp. zn. 35 Co 81/2020, v dovoláním napadených výrocích I a III a v závislých výrocích o nákladech řízení a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Liberci (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 23 C 276/2018-123, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 28 038,-Kč s úroky z prodlení ve výši 9 %

ročně z částky 28 038,-Kč od 31. 10. 2018 do zaplacení, to vše ve splátkách po 450,- Kč měsíčně splatných vždy do každého 25. dne v měsíci počínaje měsícem následujícím po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, do zaplacení, pod ztrátou výhody splátek (výrok I.); pokud žalobkyně požaduje více, než je přiznáno ve výroku I., žalobu v tomto rozsahu zamítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.); výrokem IV. zastavil řízení v části, již se žalobkyně domáhala zaplacení „více než pohledávky ve výši 40 555,- Kč“ se specifikovanými úroky z prodlení a „více než pohledávky 3 426,61,- Kč, úroku ve výši 35 % p.a. z částky 34 746,40,- Kč od 21. 8. 2018 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy celkový úrok za dobu od 21. 8. 2018 dosáhne částky 134 668,- Kč,“ a výrokem V. zastavil řízení „co do částky jistiny ve výši 127,- Kč s úroky z prodlení ve výši 9 % ročně od 12. 11. 2019 do zaplacení“.

2. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 11. 6. 2021, č. j. 35 Co 81/2020-203, potvrdil část výroku I. rozsudku soudu prvního stupně týkající se úroků z prodlení v rozsahu, jímž byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni úroky z prodlení ve výši 9 % ročně

z částky 28 038,- Kč za období od 12. 11. 2018 do 8. 12. 2019,

z částky 27 911,- Kč za období od 9. 12. 2019 do 8. 1. 2020,

z částky 27 784,- Kč za období od 9. 1. 2020 do 9. 2. 2020,

z částky 27 657,- Kč za období od 10. 2. 2020 do 8. 3. 2020,

z částky 27 530,- Kč za období od 9. 3. 2020 do 8. 4. 2020,

z částky 27 403,- Kč za období od 9. 4. 2020 do 10. 5. 2020,

z částky 27 276,- Kč za období od 11. 5. 2020 do 8. 6. 2020,

z částky 27 149,- Kč za období od 9. 6. 2020 do 8. 7. 2020,

z částky 27 022,- Kč za období od 9. 7. 2020 do 9. 8. 2020,

z částky 26 895,- Kč za období od 10. 8. 2020 do 8. 9. 2020,

z částky 26 768,- Kč za období od 9. 9. 2020 do 8. 10. 2020,

z částky 26 641,- Kč za období od 9. 10. 2020 do 8. 11. 2020,

z částky 26 514,- Kč za období od 9. 11. 2020 do 8. 12. 2020,

z částky 26 387,- Kč za období od 9. 12. 2020 do 10. 1. 2021,

z částky 26 260,- Kč za období od 11. 1. 2021 do 8. 2. 2021,

z částky 26 133,- Kč za období od 9. 2. 2021 do 8. 3. 2021 a

z částky 26 006,- Kč za období od 9. 3. 2021 do zaplacení (výrok I.); zamítl žalobu na zaplacení úroků z prodlení z částky 28 038,- Kč v rozsahu vyšším než přiznaném ve výroku I. (výrok II.); část výroku I. rozsudku soudu prvního stupně o lhůtě k plnění změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni přisouzenou dlužnou jistinu s úroky z prodlení specifikovanými ve výroku I. tohoto rozsudku ve splátkách po 1 169,- Kč měsíčně splatných vždy do každého 25. dne v měsíci počínaje měsícem následujícím po měsíci, kdy rozsudek nabyl právní moci, do

zaplacení pod ztrátou výhody splátek (výrok III.); část výroku II. rozsudku soudu prvního stupně, již byla zamítnuta žaloba ohledně 127,- Kč zaplacených žalovanou 9. 12. 2019, zrušil a v tomto rozsahu řízení zastavil (výrok IV.); potvrdil výrok rozsudku soudu prvního stupně v části, již byla zamítnuta žaloba na zaplacení 6 327,40 Kč s úroky z prodlení ve výši 9 % ročně od 12. 11. 2018 do zaplacení a úroky ve výši 20 % ročně z částky 34 746,40 Kč od 21. 8. 2018 do 10. 10. 2019, z částky 34 619,40 Kč od 11. 10. 2019 do 11. 11. 2019, z částky 34 492,40 Kč od 12. 11. 2019 do 9. 12. 2019 a z částky 34 365,40 Kč od 10. 12. 2019 do zaplacení, maximálně však do doby, kdy úroky dosáhnou částky 134 668,- Kč (výrok V.); výroky VI. a VII. rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudem prvního stupně a o nákladech odvolacího řízení.

3. Soudy obou stupňů vyšly ze zjištění, že účastnice uzavřely na základě návrhu z 21. 3. 2018 úvěrovou smlouvu č. 9102118235 (dále „úvěrová smlouva“), na jejímž základě čerpala žalovaná úvěr ve výši 35 000,- Kč. Úrok byl sjednán ve výši 108,84 % ročně a žalovaná jej měla zaplatit ve 48 měsíčních splátkách po 2 338,- Kč počínaje dubnem 2018. Žalovaná se zpozdila již s třetí měsíční splátkou, čímž došlo podle smluvních ujednání k zesplatnění celého úvěru, tj. jistiny včetně dosud nesplacených úroků. Žalovaná měla po přičtení smluveného úroku na půjčenou jistinu vrátit 112 224,- Kč. V řízení dále vyšlo najevo, že v době sjednávání úvěru měla žalovaná již další půjčky u Equa Bank ve výši 1 600 000,- Kč, u společnosti Home Credit ve výši 50 000,- Kč a 7 dalších půjček u nebankovních institucí v celkové výši přibližně 38 000,- Kč. Její měsíční příjem přitom činil necelých 12 000,- Kč a ve společné domácnosti žila s nezletilým synem. Žalobkyně v průběhu řízení upravovala žalobní nárok v závislosti na tom, jak žalovaná postupně úvěr splácela.

4. Na základě zjištěného skutkového stavu soudy obou stupňů posoudily úvěrovou smlouvu jako neplatnou. Soud prvního stupně tak učinil pro nepřiměřené obohacení věřitele, když shledal nepřijatelným rozpor mezi výší poskytnutého úvěru a výší smluvního úroku; tuto označil jako nepřiměřenou cenu poskytnutého úvěru a úvěrovou smlouvu posoudil jako neplatnou podle § 8 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění (dále jen „o. z.“). Žalobkyni přiznal právo na vydání bezdůvodného obohacení v podobě nesplacené úvěrové jistiny a úroků z prodlení plynoucích od 31. 10. 2018 jakožto data korespondujícího s výzvou žalobkyně k plnění po zesplatnění úvěru pro neplnění žalované. Nepřisvědčil žalované, že žalobkyně posoudila její úvěruschopnost nedostatečně. Žalovaná totiž vědomě zatajila existenci svých dalších půjček, což nemůže jít k tíži žalobkyně. Oproti tomu odvolací soud shledal úvěrovou smlouvu neplatnou podle § 86 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“). Zdůraznil, že porušení povinnosti dlužníka uvést svou skutečnou finanční situaci, resp. informovat věřitele o svých dlužích (§ 84 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru), nezproštuje poskytovatele úvěru povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele v rozsahu vymezeném § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, tj. na základě informací z veřejně přístupných databází, případně z vyžádaných doložených výplatních pásek nebo výpisů z účtu. Žalobkyně v tomto směru příliš spoléhala na pravdivost údajů, které jí sdělila žalovaná, a neověřila si, jaké má žalovaná při příjmu 11 400,- Kč měsíčně výdaje a jaký má na bankovním účtu celkový obrát. Z výpisů z účtu přitom bylo možné zjistit, že žalovaná je zatížena řadou nebankovních úvěrů. Úroky z prodlení odvolací soud žalobkyni přiznal podle § 1970 ve spojení s § 1958 odst. 2 o. z. s tím, že v případě bezdůvodného obohacení není okamžik plnění ujednan, a tedy závisí na výzvě k plnění. Zohlednil přitom, že žalobkyně požadovala smluvní úrok až od 12. 11. 2018.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti výrokům I. a III. rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, na jehož přípustnost usuzuje z toho, že napadené rozhodnutí závisí na otázkách výkladu a aplikace § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, resp. vztahu tohoto ustanovení k obecným ustanovením (§ 2993 ve spojení s §

2991 odst. 2 a § 1970 ve spojení s § 1958 odst. 2 o. z.), které dosud nebyly v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešeny. Odvolacímu soudu vytýká nesprávné závěry o okamžiku prodlení a o vzniku nároku na úroky z prodlení. Má za to, že jsou v rozporu s § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, z něhož vyplývá, že dlužník je při neplatnosti úvěrové smlouvy z důvodu nedostatečného zjištění jeho úvěruschopnosti povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru ve lhůtě přiměřené jeho možnostem, případně ve lhůtě určené soudem (§ 87 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru). Prosazuje, že § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru je ustanovením speciálním vůči obecným ustanovením, v nichž se řeší vypořádání nároku z neplatné smlouvy (tj. bezdůvodné obohacení); určuje novou splatnost zbývajících jistiny spotřebitelského úvěru, a do okamžiku vrácení jistiny „v době přiměřené jeho možnostem“ se tak dlužník nemůže dostat do prodlení a věřiteli tak nemůže vzniknout nárok na zákonné úroky z prodlení. Svou argumentaci žalovaná podpořila rozhodnutími finančního arbitra, v nichž je řešen vznik nároku na úroky z prodlení v souvislosti s § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru v obdobných věcech. Je přesvědčena, že spor o splatnost zbývajících částí jistiny podle neplatné úvěrové smlouvy nelze řešit určením splatnosti podle výzvy učiněné věřitelem v době, kdy považoval úvěrovou smlouvu za platnou a uplatnil nárok na zaplacení nesplacené části úvěru (včetně všech úroků a poplatků) v okamžiku ztráty výhody splátek (tj. podle ujednání domněle platné smlouvy). Soudy musí v takovém případě určit novou lhůtu splatnosti (či splátkový kalendář) v souladu s § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Určení takové lhůty nemůže zasahovat do minulosti (působit retroaktivně); řečeno jinak určená lhůta musí nastat v budoucnosti, tedy po nabytí právní moci rozsudku soudu prvního stupně nebo odvolacího soudu. Ze shora uvedených důvodů navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadených částech zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

6. Žalobkyně ve vyjádření k dovolání navrhl, aby bylo odmítnuto. Nadále je přesvědčena, že posoudila úvěruschopnost žalované řádně.

III. Přípustnost dovolání

7. V dovolacím řízení bylo postupováno podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.; dále jen „o. s. ř.“).

8. Podle § 237 o. s. ř. platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

9. Podle 241a odst. 1 věty první o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

10. Nesprávným právním posouzením věci je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry. Právní posouzení je rovněž nesprávné, není-li úplné, tj. učinil-li soud právní závěr, aniž při jeho utváření zohlednil všechny relevantní skutečnosti.

11. Prostřednictvím tohoto důvodu zpochybnila žalovaná právní závěr odvolacího soudu, že žalobkyni vznikl k okamžiku její výzvy k úhradě zbývajících částí jistiny poskytnutého spotřebitelského úvěru nárok na vrácení této jistiny a zákonných úroků z prodlení (k okamžiku, kdy žalovaná na výzvu

neplnila, avšak při zohlednění, že žalobkyně požadovala úroky z prodlení až od 12. 11. 2018). Protože tato právní otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu vyřešena, je dovolání přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

12. Podle § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.

13. Podle § 87 zákona o spotřebitelském úvěru poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem (odst. 1). Je-li spor o to, jaká je doba odpovídající možnostem spotřebitele podle odstavce 1, určí tuto dobu na návrh některé ze smluvních stran soud podle možností spotřebitele a v zájmu spravedlivého uspořádání práv a povinností smluvních stran s přihlédnutím k příjmu spotřebitele a jeho celkovým sociálním a majetkovým poměrům (odst. 2). Změní-li se možnosti spotřebitele, může soud na návrh některé ze smluvních stran sjednanou dobu nebo dobu určenou rozhodnutím změnit (odst. 3).

14. Při výkladu konkrétního ustanovení zákona lze k závěru o jeho smyslu a obsahu dospět pouze kombinací gramatického, logického, systematického, teleologického a případně historického a komparativního výkladu.

15. Již z textu (tj. gramatického výkladu) samotného ustanovení § 87 odst. 1 a 2 zákona o spotřebitelském úvěru vyplývá, že toto ustanovení upravuje dobu (okamžik) vrácení poskytnuté a dosud nesplacené jistiny spotřebitelského úvěru, tj. splatnost plnění vyplývajícího z neplatné úvěrové smlouvy, resp. ze smlouvy neplatné právě podle § 87 odst. 1 věty první. Vzhledem k tomu, že plnění z neplatné smlouvy bývá obecně vypořádáváno podle obecných zásad bezdůvodného obohacení (v uvedeném případě by se při absenci § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru nabízelo ustanovení § 2993 věta první ve spojení s § 2991 odst. 2 o. z.), představuje toto ustanovení speciální úpravu vypořádání plnění z neplatné smlouvy (systematický výklad).

16. Samotný zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, byl do českého právního řádu přijat jako implementace aktuálních směrnic Evropského společenství požadujících zvýšenou ochranu spotřebitele v prostředí spotřebitelských úvěrů, jejichž poskytovatelé často požadují po spotřebiteli nepřiměřené úroky a podmínky splatnosti takovýchto úvěrů. Konkrétním účelem § 87 zákona o spotřebitelském úvěru je (krom ochrany spotřebitele) postih poskytovatele spotřebitelského úvěru, který nedostatečně posoudil úvěruschopnost žadatele (při upřednostnění svého ekonomického zájmu poskytnout úvěr) a zapříčinil tak neplatnost úvěrové smlouvy, soukromoprávní sankcí, jejímž faktickým důsledkem je ztráta zisku v podobě smluvních úroků a dalších poplatků za poskytnutí spotřebitelského úvěru. Projevem ochrany spotřebitele je pak zvláštní úprava vypořádání poskytnutých plnění z neplatné smlouvy. Důvodová zpráva k ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru uvádí, že s ohledem na fakt, že z neplatnosti smlouvy vyplývá povinnost stran vzájemně si bez zbytečného odkladu vrátit poskytnutá plnění na základě ustanovení o bezdůvodném obohacení, z čehož pro spotřebitele mohou vyplývat problémy související s nutností urychleně si

opatřit již utracené peníze ze spotřebitelského úvěru, stanoví se na jeho ochranu, že poskytnutou jistinu není povinen vrátit ihned, avšak v době odpovídající jeho možnostem. Spotřebitel je povinen vrátit celou poskytnutou jistinu, avšak v takových splátkách, v jakých je schopen splácet. Text „v době přiměřené jeho možnostem“ míří na rozložení vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru v čase. Pokud spotřebitel vrací poskytnutou jistinu podle svých možností, nemůže se dostat do prodlení, což je hlavním cílem ochrany (teleologický výklad). V obecné rovině z uvedeného vyplývá, že dokud se spotřebitel nedostane do prodlení s vrácením poskytnuté jistiny, nemůže poskytovateli úvěru vzniknout nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. (logický výklad). Komentářová literatura uvedené rozvádí v tom směru, že důsledkem porušení povinnosti poskytovatele úvěru posoudit úvěruschopnost žadatele (a tedy soukromoprávní sankcí) je neplatnost smlouvy o spotřebitelském úvěru a to, že spotřebitel vrací jistinu úvěru podle svých možností. Pokud je spor o vrácení jistiny, rozhodne o jejím splácení soud. Často tedy dojde k tomu, že splátky jistiny budou zcela minimální, a nelze a priori vyloučit ani to, že soud uzná, že v možnostech spotřebitele není v daném okamžiku vracet jistinu vůbec. V případě, že se následně změní možnosti spotřebitele, může soud na návrh změnit dobu, během které má spotřebitel jistinu vrátit, ať již byla určena rozhodnutím, nebo dohodou stran (srov. Slanina, J., Jemelka, L., Vetešník, P., Wachtlová, L., Flídr, J. Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 436-440).

17. Obecně shrnuto, ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru lze označit za speciální k obecné úpravě vydání bezdůvodného obohacení a upravuje soukromoprávní sankci poskytovatelů „lichvářských“ úvěrů spočívající v tom, že poskytovatel úvěru má nárok toliko na nesplacenou jistinu úvěru bez dalších smluvených úroků a poplatků, nadto v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté anebo soudem určené), která neodvisí od výzvy věřitele k plnění, nýbrž od možností dlužníka (spotřebitele); nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. mu vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbývajících částí jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Účelem takové úpravy je ochrana spotřebitele před lichvářskými praktikami některých poskytovatelů spotřebitelských úvěrů.

18. Je zřejmé, že odvolací soud se shora uvedeného výkladu nadržel a při vypořádání nároků ze zaniklé smlouvy o spotřebitelském úvěru postupoval podle obecných ustanovení o vypořádání bezdůvodného obohacení ze zaniklé (neplatné) smlouvy, od čehož se odvíjel jeho (nesprávný) závěr o okamžiku vzniku nároku žalobkyně na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z.

19. Protože závěry odvolacího soudu, že žalobkyni vznikl nárok na vrácení dosud nesplacené části jistiny z neplatné smlouvy o úvěru podle obecných zásad vypořádání bezdůvodného obohacení ze zaniklé smlouvy a že jí v souvislosti s prodlením žalované s vrácením bezdůvodného obohacení vznikl nárok na úhradu zákonných úroků z prodlení, jsou v rozporu se shora přijatým výkladem vypořádání nesplacené části jistiny podle § 87 odst. 1 a 2 zákona o spotřebitelském úvěru, je dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu nejen přípustné, ale i důvodné; Nejvyšší soud proto rozsudek odvolacího soudu zrušil v dovoláním napadených výrocích I. a III. a rovněž v závislých výrocích o nákladech řízení VI. a VII. (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil v tomto rozsahu odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

20. V novém rozhodnutí ve věci bude odvolací soud reflektovat zjevný spor účastníků o určení okamžiku splatnosti zbývajících částí jistiny a tuto určí podle § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, kdy s ohledem na to, že splatnost zbývajících částí jistiny na základě dohody stran (možností žalované podle § 87 odst. 1) ani na základě rozhodnutí soudu ještě nenastala, zatím nemohl vzniknout nárok žalobkyně na zákonné úroky z prodlení.

21. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný (§ 243g odst. 1, věta první, § 226 odst. 1 o. s. ř.).